

KILENC SZÁZ ÖTVENHAT

Arra ébredek, hogy a lábam elgémberedett a tankban. A feleségemről és a lányomról álmodtam, először támad honvágyam, amióta elindultunk hazulról. Társaim figyelmeztetnek, hogy megérkeztünk az első faluba, ahol az offenzíva jelentéktelen momentumaként, keresztül kell haladnunk ezzel az egyetlen ócska lánctalpassal. Az utcák néptelenek, az udvarok, mint a hold a nap fénye nélkül, ellenállásnak semmi jele. Az első világháborús emlékműnél megállunk, mert egy kisfiú állja el az utat. Feje kissé lehajtva, szemöldöke alól lövell ránk tekintete. Apró teste teljes egészében megfeszül, mozdíthatatlannak tűnik. Társaimmal egymásra nézünk, egyikük szemében a félelem árnyékát vélem fölfedezni. A másik felpörgeti a páncélos motorját, nagy hirtelen gázt ad, aztán három méter után fékez. A fiú nem mozdul helyéről, pusztán kezét emeli föl, láthatóvá válik eddig elrejtett fegyvere. A következő pillanatban nagyot koppan járművünkön a csúzlából kilőtt kavics. Aztán még egy és még egy. Fogalmam sincs, hogy hová jöttünk, de biztosan tudom, hogy ezen az úton nem szabad továbbmennünk.

kabai lóránt

ISTEN OROSZLÁNJA

már csak méla közönnyel
figyelek mindent.
egyet kivéve.

reggel csipetnyi cukor a kávéba –
szeretne olykor az ember újra kamasz lenni.
tétova látomás, közeledik ringatózva.
„látlak. és tudom a neved” –
lükteti teste,
belsejében fény, mint ki csillagokat nyelt.
szíve körül pörgő kerek.

a kapu őre,
ismerem nevét.